

ИЛЮСТРИРАНО ДЕТСКО СПИСАНИЕ

Безплатно приложение на
„ДОМАКИНЯ И МАЙКА“
Година VI Кничка 53

Уреждаатъ СТРИНА ЛИНА и
ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

Одобрено отъ Министерството на народното просвѣщение съ окръжно № 3830 отъ 11. XII. 1935

БОЯНЪ ГЕОРГИЕВЪ

Царѣтѣ отъ зеления агъ

— He! рече Чичо Анди и удари масата съ пестникъ. Азъ пакъ ще ида въ Африка! Тия звѣрове напраздно ме изплашиха тогава. На, чети тукъ, рече той и извади отъ джоба си омачканъ вестникъ. Вижъ тая снимка: Лордъ Уенсбъри заедно съ убититѣ отъ него лъвове. Щомъ хората могатъ да се справятъ съ такъвъ едъръ ловъ, и изъ ще се справя. И при това, азъ вече научихъ майсторията да бждешь победителъ и укротителъ на диви звѣрове.

Чичо Анди се наведе и тайнствено пошепна на ухото ми:

— Слушалъ ли си нѣщо за факира Йоги? Да, нали?... Е, тогава всичко е въ редъ.

Понеже го гледахъ въ недоумение, той съжалително прибави:

— Ей че си простъ! Ами че той ще ми даде талисманъ, който притежава вълшебна сила: ха си го турилъ въ джоба, ха тръгнали следъ тебе послушно като кученца всички звѣрове отъ джунглата!... Да, да, не ме гледай така изблещено: знай си работата!

Азъ поклатихъ съмнително глава. Чичо Анди ми се изсмѣ и тупна по рамото.

— Ставай!

— Накжде?

— Ставай, ти казвамъ. Отъ тукъ отиваме право при факира, за да се убедимъ, че говоря истината.

— Ама какъ така...

— А бе, я тръгвай и не разсжждавай!

Следъ като изминахме голѣмитѣ булеварди, Чичо Анди се впусна въ лабиринтъ отъ тѣсни, тъмни улички. Най-после спрѣхме предъ къща, надъ която грѣеше изкуствена неонова звезда. Чичо Анди почука кратко три пжти. Вратата бавно сама се разтвори и показа страшно тъмно антре. Ние се поколебахме. Отведнажъ въ мрака отъ една лъвска уста изригна пламъкъ. Ние се стжписахме и обърнахме, но въ туй време чухме далеченъ гласъ: „Влѣзте и не бойте се!“ Върнахме се и нерешително прекрачихме прага. Въ този моментъ лъсна свѣтълъ лжчъ и се задвижи напредъ. Тръгнаме подиръ него въ безкрайно дългъ коридоръ. Най-после лжчътъ спрѣ предъ една врата. „Влѣзте!“ пакъ чухме далечния гласъ. Потърсихме ржчка, но вратата сама се отвори. Блѣсна ни синкава свѣтлина. Отначало нищо не различихме. „Елате!“ пакъ рече гласътъ. Влѣзохме въ стаята. Вратата сама се затвори. Въ сщия мигъ току въ краката ни изфуча и настрѣхна котка, препари-